

Bjørn Qvinn

RIKSMØTET 1942

Tale til NSUF's førerkorps i Klingenberg kino under Riksmøtet i Oslo 1942

Ungdomsfører.

Kampfeller.

Det er no over et år siden jeg sist sto sammen med førere i Ungdomsfylkingen her i Oslo. I de 15 måneder som er gått siden jeg reiste, har jeg med stolthet båret den feltgrå uniform, og sammen med mange andre norske og germanske ungdomsførere har jeg kjempet mot bolsjevismen for Europas redning og for vår kultur. Det er med glede jeg i dag som representant for fronten der i øst bringer dere en hilsen fra kameratene der ute. Hva jeg i dag vil tolke, er de tanker som skapes av livet i bunkeren — av livet i kamp! Det er ikke store ord og fraser. Ute i linjen lærer en nemlig å holde munn, og kun si det aller nødvendigste. Det hadde vært å håpe at dette også hadde vært en grunnregel her hjemme.

Jeg har ofte spurt meg tidligere, hvorfor den tyske soldat og det tyske folk kan utvise slik tapperhet og vise en slik holdning som de har gjort. Som soldat har jeg fått besvart dette spørsmål. I århundrer har det tyske folk stått i kamp mot sine fiender i øst og i vest for overhodet å kunne eksistere. Denne kamp er det som har skapt det tyske folk. Denne kamp har vi ikke hatt i Norge på mange hundre år, og vi er blitt dørske og tror at vi ligger utenfor der hvor verdenshistorie skapes, vi har ledes vår Fører Vidkun Quisling i årene før 1940 forgjeves forsøkt å tale folket til fornuft, for å skape en sterk hær og et godt forsvar. Alle hans anstrengelser ble til ingen ting på grunn av regjeringens og den brede masses uforstand.

Bare noen få nasjonalsosialister trodde på hans planer, og trodde at det igjen skulde bli en sterk norsk nasjon. Men vi har opplevd skuffelser mange ganger og ofte vært fortvilede over utviklingen, vi tvilte på at det norske folk igjen skulde bli sterkt.

I dag kommer jeg imidlertid fra fronten for å si dere ungdomsførere: Jeg har aldri vært så stolt over mitt norske folks egenskaper som i disse måneder foran Leninggrad. Jeg har igjen funnet troen på det norske folk. Jeg vet no igjen at den norske ungdom kan kjempe, at den kan slå fra seg, og at den kan gi de tapreste og beste soldater hvis de blir riktig oppdradd. Og derfor tror jeg at det norske folk aldri skal gå under, at det har sin store misjon her i Europa. Det ligger kun til oss selv hvilken rolle vi

skal spille i framtiden. Jo større vår innsats er for seiren, jo ærefullere kan vi være med på oppgjørsdagen. Seiren blir imidlertid ikke vunnet med ord i denne harde tid, men med våpen i kamp mot bolsjevismen. *Etter denne krig må det ikke finnes en ungdomsfører som ikke har stått en tid som soldat ved fronten.*

Jeg håper på den dag da det ikke bare står noen kompanier nordmenn i Østen, men divisjoner. Jeg sier dette som representant for mine kamerater ved fronten, etter døde kameraters vilje, de kamerater som satte sitt liv inn for Norges framtid. Jeg taler særlig etter oppdrag av min beste venn og kamerat *ungsveitfører Per Wang* som døde med en hilsen til det norske folk og til sin fører Vidkun Quisling på leppene. Disse døde kamerater vil forplikte meg til å kjempe, hele mitt liv, til det norske folk igjen er oppstått som et ærefullt og sterkt folk i Europa. Hvis alle våre nasjonalsosialistiske ungdomsførere bærer den samme forpliktelse i seg, er seiren allerede sikret.

Jeg er glad over å oppleve at Ungdomsfylkingen er vokset videre i dette år, og at den er mer besluttet på å kjempe enn noen sinne. Denne visshet skulde også våre kamerater ved fronten ha, for da vilde de kjempe med enda større glede. Tro meg, kampfeller, det er ikke oppmuntrende når man som soldat har følelsen av at forbindelsen mellom fronten og arbeidet hjemme ikke er sterkt nok, og *når en atter og atter hører hjemmefra om strid og sludder*. Soldaten må vite at hans offer blir anerkjent, og framfor alt, at de hjemme viser seg verdige hans offer. Når dere hjemme er enige, og lar alle personlige ønsker og personlige mål tre til siden, da gjør dere den største gjerning for soldaten.

En annen ting har krigen gitt meg. Jeg er blitt en enda sterkere og mer fanatisk nasjonalsosialist enn tidligere. Å være nasjonalsosialist er å være nasjonalist og sosialist. Som nasjonalist elsker jeg og ærer mitt folk og mitt land, og kjemper for det til det siste. Som sosialist kjemper jeg for hele mitt folk, og for at en hver nordmann skal anerkjennes. Nasjonalismen og sosialismen er det vi opplever i vårt kameratskap som soldater ved fronten i dag. Og dette kameratskap må være grunnlaget for vår ungdomsbevegelse og senere bli grunnlaget for hele vårt folk.

Men enda større ting har tiden der ute gitt meg: *nemlig å oppleve det storgermanske kameratskapet*. I en kamp hvor døden ikke spørr om du er nordmann eller tysker, *er vi blitt virkelige og ekte kamerater med den tyske soldat*. *Vi har merket at vi er av ett blod, at vi har ett mål, og at vi hører sammen*. Ute ved fronten

vokser i all stillhet, uten store ord, som våre falne germanske kameraters store verk, noe vi i dag kun kan føle omrisset av, *det veldige riket, i hvilket alle germanere skal finne sitt hjem*. Javel, jeg erkjenner det, åpent og fritt, jeg er en nordmann som elsker mitt hjem og folk over alt. Men *jeg er også en storgermaner* som fullt og fast tror på det storgermanske riket og kjemper for det. I dette riket vil et hvert germansk folk finne sin plass, slik som de fortjener det etter sin innsats. Som midtpunkt står Der Führer Adolf Hitler. Vi avgjør *selv* i ungdomsfylkingen i dag hvor vidt vi skal marsjere med mot denne store framtid i begynnelsen eller i slutten av rekkene. Vi har den store lykke å ha en mann som Vidkun Quisling som fører, og at han på et tidlig tidspunkt har gått inn for denne idé, og at han har bygget sin bevegelse opp med den for øyet. Vidkun Quisling har gitt oss et forsprang på våre andre germanske frendeland, et forsprang som vi unge må gjøre enda større. *Dette vilde være den beste gave vi kunne gi vår Fører Vidkun Quisling som har kjempet og ofret så meget for vårt folk, om vi kunne kjempe ham fram til å få den første plass blant de germanske førere*.

Ofte hører vi folk innen våre egne rekker som er fortvilte og mistroiske. Det er de mennesker som enno tror at Norge engang kan vende tilbake til sitt rolige liv, til «de gode gamle dager», som ikke bekymrer seg med hendelsene ute i Euripa, men som kun tenker på sitt eget *jeg*. Men den tid er forbi. Den tid som våre diktere og seere har profetert så mange ganger, den skapes no grunnvollen til, ute på slagmarken i øst. Og Norge må bli endel av dette Europa som bygges opp.

Mange mennesker spør: blir vi igjen frie? Jeg tror fast og sikkert at vi engang skal bli frie og selvstendige germanere i Norge. Denne frihet har imidlertid ikke noe å gjøre med den frihet som uttrykkes ved plutokratenes egoisme. Deres snakk om frihet er i virkeligheten bare tanken på en full pengepung. Nei, friheten blir en frivillig bekjennelse til en større enhet, og innen denne enhet skal det norske folk leve videre med stolthet og med ære.

Mange mennesker sier: Adolf Hitler mener det ikke ærlig! Disse mennesker svarer vi: Dere betrakter forholdet til Tyskland som en handel hvor det gjelder ved list og bedrag å lure den annen part. Forholdet mellom Norge og Tyskland blir ikke bestemt av små kjøpmenn og fehandlere, men av nasjonalsosialister, soldater og frie germanere. Da vi i fjor som frivillige legionærer dro i kampen, avla vi etter Vidkun Quislings ønske eden til Adolf Hitler. Denne ed er ikke bare ord. Jeg har med dette i krig lovet ube-

tinget troskap og lydighet. Jeg vet at dem troskap og ydighet som mine kamerater og jeg har kjempet med, ikke bare er ment å være fra vår side, men at også Adolf Hitler vil gjengjelde denne, overfor vårt land, overfor vår ungdom. Vi må på dette punkt alle sammen være åpne og ærlige, den som ikke kan bringe det til å få denne tro, han tilhører ikke våre rekker. Vi må skape en klar front i vår Ungdomsfylking.

Den unge generasjon i Norge skal uten tvil og med en ren innstilling og sterk tro stå skulder ved skulder ved siden av frontkjemperen. Og marsjere med inn i en stor og lykkelig framtid. En framtid hvor de germanske folk vil stå samlet, og bestemme denne verdens historie. Det er det mål vi kjemper for.

Leve vår kjære Fører Vidkun Quisling.

BJØRN ØSTRING

MED FØREREN FOR NORGE

*Av alle jordens land er ett vårt eget,
vårt elskede, vårt fagre fedreland.
Heil ham, hvis liv til denne dag var preget
av kamp for Norges framtid! Leve ham!*

*Og heil hver gutt, som går med oppreist panne
og møter onde vetter med en sang!
Hver gutt, som kjemper no for dette landet,
som han kan hende så for siste gang!*

*Det damper rødt fra Niflheims sluk og kløfter.
Det hvisler orm kring løgnens kunnskapstre.
Men se, hvor traust no små- og storfugl løfter
fra myr og mo, fra li og bratte bre.*

*Hva bryr en ørn seg vel om ormehvisling?
Den borer med sitt blikk en strålespalt
i skoddens mur — en ørn er Vidkun Quisling!
Med Føreren for Norge! Det er alt.*

CALLY MONRAD